

Magla je bila gusta. Polako se pretvarala u nekakve sitne kapljice koje su rosile po licu i neprimetno natapale kaput. I kaldrma je postala klizava. Primetio je to kasno, pošto se okiznuo i razbio koleno. Naravno, kao i obično, pomislio je. Nekako se dovukao do krčme šepajući, bar mu poslednji viski niko ne može oduzeti. Unutra je vladao polumrak skoro kao i napolju, a i dim od bezbrojnih cigareta stvarao je gustu maglu, tako da mu se činilo da je ponovo na ulici. Uskoro klavir ponovo pusti svoje čarobne zvuke i udahnu život ovom mestu, koje bi bez njega bila samo još jedna krčma u moru istih u Parizu. Progura se izmedju krcatih stolova do isto tako popunjenog šanka pa sačeka neko vreme, naslonjen na zid, dok se mesto za njim ne oslobodi. Uhvati se za džep po navici da proveriti ima li novca, i kada ga je napipao preplavi ga odvratnost prema životu koju je rešio da konačno okonča kada se vrati u svoju odvratnu sobicu gdje je stanovao. Nije mogao više. Razmislio je dobro o svemu. Već par godina je razmišljao, i što je više pokušavo da živi ovaj život kao i drugi ljudi više je shvatao da nije za njega. Kada ispije svoj poslednji viski, kada odsluša poslednje note sa klavira, ispuniće sebi poslednju želju i prepustiti se toliko sanjanom miru, prepustiti se smrti. – Da li ste za još jedan? – upita čovek koji se gurao pored njega uz šank pokazujući na njegovu skoro praznu čašu. Bio je visok, mršav, sa elegantnim odelom i cilindrom na glavi, odudarao je od ostalih gostiju koji su većinom bili prljavi radnici sa izlizanim kačketima i ponekim plitkim šeširom. Ne čekajući odgovor tmurnog namrštenog mladića, on dade znak šankeru koji napuni čašu pa se izgubi. – Šta bi uradio kada bi mogao da zamisliš bilo koju želju i da ti se ona ostvari?— upita zbunjenog mladića govoreći mu u uho da bi nadjačao graju oko njih. Ponovo ne čekajući odgovor okrenu se prema stolovima i pokaza prema

jednom stolu gdje su četvorica sedela i kockala se bacajući dve kockice. – Sedam – reče čovek sa cilindrom, i bi sedam. – Dva— reče. Dva je glasio zbir kockica. – Dva— i ponovo bi dva. Pogleda mladića koji je sve to pratio otvorenih usta i po treći put reče „dva“ i ne gledajući više u sto. A za stolom se prolomi uzvik neverice kada se kockice i trći put složiše u najmanji zbir. Pokaza sada na barmena, — Prosuće pivo — krigla puče od pod. – Zapaliće cigaru, pocepaće rukav, naručiće vino...— nastavio je da pokazuje po gostima. A onda se na kraju okrenu mladiću čija su usta i dalje bila otvorena. – Zamisli jednu želju, i želja će ti biti ispunjena – a potom se okrenu i ode iz krčme. Mladić je gledao za njim nemoćan da se pokrene. U krčmi je i dalje bilo bučno kao i pre ali njemu se činilo da je sav zvuk nestao i da mu je u glavi jedna velika praznina. Jedna želja, bilo koja želja, i biće ispunjena. Nije se pitao ko je bio taj čovek, nije se pitao zašto on, i nije sumljao u njegove reči. Želja će biti ispunjena. Setio se sada sve one muke i patnje koju je iskusio u životu, i razmišljao je o svojoj odluci koju je doneo ranije ove večeri. Sada je delovalo sve drugačije, a on je sada nakon svega ponovo verovao da postoji bog, bog koji deli pravdu i sreću za sve. Ali koju želju da zamisli? Ima samo jednu i mora odabrati pravu. Mora odabrati neku koja će sve njegove želje da skupi u jednu ali kako to da uradi? Kako to da zamisli? Kako da ih sakupi sve u jednu? Bože, kada bi samo imao više vremena. Kada bi imao više vremena. Kada bi imao više vremena. – Hej!— viknu jedan glas i trgnu ga iz razmišljnja. – Moraš da ideš sada, zatvaramo. – reče šanker i ode da diže stolice i sprema se za čišćenje. Krčma je bila prazna. Pogleda prema uskim prozorčićima i vidje da je zora već odavno prošla, i ustupila mesto još jednom tmurnom danu. Ali nisam zamislio želju, pomisli. Želim puno novca, puno novca celog života. Ipak, novac kupuje svu sreću u životu pomisli dok je stupao na još uvijek klizavu kaldrmu. Dani su prolazili, pa meseci i godine a on je i dalje živio u

odvratnoj rupi radio najgore poslove i patio se, ali novca nikada nije imao. Odlazio je bezbroj puta u onu krčmu, ponovo. Čovek sa cilindrom nikada više nije došao. Ali kako je moguće da mu želja nije ispunjena? On je video, on je osetio da će biti ispunjena! Ali ništa se nije dešavalo. Protekla je i decenija, pa još jedna i još jedna. Gledao je kako se grad menja. Zgrade su rasle i rasle, drumovima su počeli da se voze automobili a nebom da lete avioni. Ljudi su otišli na mesec. Na kraju je i krčma zauvek nestala a njeno mesto je zauzeo veličanstveni stakleni toranj, visok i elegantan kao čovek u cilindru koji je nekada stajao na njegovom mestu. Sve koje je poznao odavno su nestali, samo je on i dalje živio jadnim i teškim životom. Teškim i beskrajnim. Rešio je da se ubije. Ponovo. Kupio je pištolji od mukom zarađenog novca, flašu viskija i pustio melodiju klavira na cd-plejeru. Sećao se ponovo one noći po ko zna koji put. Izgleda da bog ipak nije pravedan pomisli pre nego što povuče obarač. Primeti da je jutro tmurno kada otvori oči. U ruci je i dalje imao pištolj a na zidu pored bila je mrlja od krvi. Sve je bilo kako treba samo na njegovoj glavi nije bilo rupe i on je ponovo živ. Opusti ruke i nemoćno se nasloni na zid kada se seti svojih reči koje je u sebi ponavljao celu onu noć. Čovek u cilindru je ispunio želju, a on je dobio vremena više od celog sveta.